

De vos en de bromvlieg

Vos kon maar moeilijk wennen aan het hek. Het stond er plotseling zonder te vertellen waarom. Hij had nog gezocht naar een briefje met uitleg, maar ook dat ontbrak. Vos liep dagelijks naar het hek om te zien of het van plan was te vertrekken. Ook vandaag. Het hek stond er nog precies zoals gisteren en de dag voor gisteren en de dag voor de dag van gisteren. Vos liet zijn ogen rusten op het prikkeldraad dat bovenaan het hek bevestigd was. Hij fantaseerde zich op het hek. Precies tussen de scherpe punten van het prikkeldraad balanceerde hij. Een heuse koorddanser! Hij veerde op de draad, zette af, maakte een salto en tikte met zijn poten de wolken aan die prompt veranderden in dieren. Eindelijkke nieuwe speelkameraden. Maar wat had je aan vrienden van lucht.

Vos zuchtte. Hij hoorde een jammerlijk gezoem vlakbij zijn rechteroor. Snel draaide hij zijn kop en zag dat een bromvlieg ingesnoerd in spinrag bevestigd aan het hek heen en weer bungelde. 'Help me', riep de bromvlieg die steeds vaster kwam te zitten in de draad. Vos tikte zachtjes met zijn poot tegen de bromvlieg zodat hij linksom draaide en langzaam uit de war raakte. Nog een laatste tikje zorgde ervoor dat de bromvlieg los kwam. Duizelig geworden, maakte de bromvlieg met een hoop kabaal een paar loopings, draaide drie keer rond de kop van Vos en brulde met schorre stem 'Vrrriendelijk bedankt vrrriend!' Daarna snorde hij met een noodvaart door het hek. Vos volgde hem met zijn blik en zag hoe hij als een zwarte stip voorbij de beuk direct achter het hek naar het berkenbosje iets verderop zoefde. Het stipje bromvlieg werd zo klein dat Vos het niet meer kon zien.

Er vielen schuine zonnestrallen op de witte stammetjes van het berkenbos. Fraai, vond Vos. Het gras tussen de berken was groen. Zo groen als hij het nog nooit had gezien. Zag hij het nou goed? Er bewoog iets tussen de bomen. Een vossenstaart? Dat kon niet waar zijn. Vos drukte zijn snuit zo ver mogelijk door het gaas. Ja, daar zag hij het weer: een pracht van een vossenstaart. De staart slalomde om de berkenstammen en leek hem te wenken. Vos drukte zich tegen het hek om de staart goed te kunnen volgen. Het gaas plette hem. Hij voelde het ongemak niet. Zijn hart sloeg er lustig op los. De wonderschone staart liet zich nog één keer zien en draaide daarna weg uit zijn zicht. Helaas. Vos maakte zich los van het hek. Een ruitpatroon bleef achter in zijn vacht.

Zijn hart klopte nog in zijn keel, maar de staart keerde niet weer. Wel hoorde hij een hinderlijk gezoem rond zijn oor. Het was een bromvlieg 'Hé vrrriend!' zoemde hij. Het was dezelfde bromvlieg als daarnet. Hij kriebelde in zijn nek en op zijn kop. 'Hé, houd eens op!' De bromvlieg was in het oor van Vos gaan zitten. 'Je hoeft niet zo'n toon tegen mij aan te slaan. Ik kom je bedanken.' 'Wil je niet zo in mijn oor tetteren. Ik vind het prima om met je te praten maar wel op gepaste afstand.' reageerde Vos. 'Je stelt nogal wat eisen aan je gasten.' De bromvlieg vloog uit het oor van Vos, ging op het hek zitten, klapte zijn vleugels op elkaar en draaide vervaarlijk met zijn rode ogen. 'Vrrriendelijk is anders. Maar je hebt tenslotte mijn leven gered. Daarom ben ik teruggekomen.' Het groene pantser van de bromvlieg glom in de zon.

'Jij komt toch van daar?' vroeg Vos. Hij wees naar het berkenbosje. De bromvlieg wreef met zijn achterste poten over de haren van zijn groene pantser. 'Zzzekerweten!' 'Heb jij daar een vos gezien?' De bromvlieg verplaatste zich over de ruiten van het hek, zonder zijn evenwicht te verliezen. Hij ging precies voor de snuit van vos zitten. Vos keek er scheel van. 'Nou?' vervolgde Vos ongeduldig. De bromvlieg bewoog razendsnel zijn poten rond zijn

ogen en kantelde zijn kop beurtelings naar links en naar rechts. Vos werd duizelig. 'Ik heb geen vos gezien', zei de bromvlieg. 'Echt niet?' 'Ik was ook niet op weg naar een vos maar naar mijn geluk. En wie op weg is naar geluk, moet zich goed concentreren. Ik verlies mijn evenwicht als ik te veel om mij heen kijk tijdens het vliegen. Dan val ik uit de lucht.' Het leek Vos heerlijk te kunnen vliegen en om zich heen te kijken en naast een andere vos uit de lucht te vallen. In de verte hoorde hij het gesnor van de bromvlieg. 'Uit dankbaarheid mag jij delen in mijn geluk. Mijn geluk ligt achter het berkenbos in een veld.' De bromvlieg trilde met z'n hele lichaam van verrukking: 'POEP!' Vos schrok op uit zijn gedachten: 'Poep? Neem je me nu in de maling?' 'Ik vertel je de waarheid. Ik heb mijn buikje er zojuist van rond gegeten.' De bromvlieg likte met zijn krultong zijn voorpoten af en smakte daarbij luidruchtig. Vos vond het een akelig geluid. 'Achter het berkenbos ligt een weiland vol koeienvlaaien. Omdat jij mijn leven hebt gered, breng ik je naar mijn geluk.' Vos luisterde met afschuw. 'Nee dank je. Mijn geluk lijkt in de verste verte niet op poep. Jouw geluk stinkt! Bah!' 'Dan moet je het zelf maar weten. Je weet niet wat je mist. Mijn geluk is zzzalig,' snoefde de bromvlieg en vloog op. 'Ondankbaar schepsel!' Hij schoot in een rechte lijn door het hek op weg naar zijn geluk.

Vos bleef verbouwereerd achter. 'Mijn geluk is oranje, vriendelijk en ruikt naar het voorjaar' zei hij. Maar er was niemand die hem hoorde. Vos liep naar zijn hol terug. Hij dacht aan de sierlijk wuivende staart in het berkenbosje. Misschien behoorde ze wel toe aan een mooie vrouwtjesvos. Hij zou op haar aflopen om haar ten dans te vragen. Ze zou verlegen instemmen. Daarna zouden ze met elkaar dansen over de heuvels onder de maan totdat de zon op kwam.

Geschreven door Elard Pijnaken